

Når verden føles fremmed

Når verden føles fremmed, uden ro og uden fred,
når ingen hvile krop og sind kan finde noget sted,
så blunder jeg og lader for et øjeblik, som om
jeg er derhjemme – at jeg er det sted, hvorfra jeg kom.

Jeg tænker mig tilbage, folder drømmens vinge ud
og flyver op til himlen, hvor jeg møder himlens Gud,
han giver mig et faderkram, som kun en fader kan
og hilser mig velkommen i det store himmelland.

Han viser mig de steder, som jeg stadig husker godt,
og nye – mens han faderligt fortæller stort og småt
om alle dem, jeg kender, og hvor de er fløjet hen
på træk som fugle, lavt på jord og højt i himmelen.

Jeg finder mig en skov med rislen af en lille bæk,
her sætter jeg mig ned og glider li' så stille væk,
i drømme ser jeg for mig, at det på mit hoved sner
med lette, hvide fnug, der daler ned og ligner fjer.

Igennem skoven går med ét et langt og køligt sus,
jeg vågner med et sæt og kender straks mit eget hus,
i stuen, mens jeg slumred', er et vindu' sprunget op,
ved stolen står en kold sjat kaffe i en kaffekop.

Jeg glemmer alt om himmelfarten, medens dagen går,
men kun til jeg om aft'nen mærker noget i mit hår,
imellem mine lokker dukker frem en snehvid fjer –
nu venter jeg i spænding på, hvornår jeg finder fler!